

De Kerstmis vriendenclub

Becca Freeman

*De Kerstmis
vriendenclub*

Vertaald door Maren Mostert

ISBN 978-90-492-0209-5
ISBN 978-94-023-2227-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6654-3 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Christmas Orphan Club*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagbeeld: © Alexis Farabaugh, voor de Nederlandse editie
bewerkt door Pinta Grafische Producties

Schutbladeren: © www.freepik.com

Auteursfoto: © Allie Provost

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Becca Freeman

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor iedereen die ooit alleen is geweest
met kerst. Ik begrijp je, ik hou van je.*

*En voor de Mangy Ravens:
bedankt dat jullie me het soort vriendschap hebben gegeven
die het waard is om boeken over te schrijven.*

PROLOOG

Hannah

24 december, dit jaar

Het was kerstavond en in heel Manhattan was het stil, niemand roerde zich, zelfs geen muis.

Nee, schrap dat. Manhattan om zes uur op kerstavond is een complete chaos.

De muizen – of nou ja, ratten is ook goed – roeren zich en krioelen vrolijk tussen bergen oude vuilniszakken die op de stoep zijn opgestapeld. Het is haast obscene. ‘Roeren’ zou nog zacht uitgedrukt zijn.

Wat de mensen betreft, Grand Central is een onstuimige zee van lichamen die zich haasten om een metro te halen naar welke buitenwijk dan ook. Bij Citarella, de chique supermarkt in West Village, waar een ons bosbessen algauw tien dollar kost, is de vierde woordenwisseling van de dag uitgebroken bij de afdeling met kant-en-klaarmaaltijden, waar twee vrouwen bekvechten om de laatste zak met aardappelschijfjes. En degenen die ervoor kozen iets te laten thuisbezorgen zijn al niet beter af. De bezorgservice van Han Dynasty doet er inmiddels bijna drie uur over.

Het zou me dus niet moeten verbazen dat ik vastzit in het langzaam rijdende verkeer, op de achterbank van een gele taxi die me naar de West Side Highway brengt. Ik heb de moed opgegeven om onderweg mijn make-up te doen. *Winged* eyeliner was iets te optimistisch; het is al een hele overwinning om niet over mijn nek te gaan van de wagenziek- te die me parten speelt.

‘Ben je een stadskind?’ vraagt mijn taxichauffeur van in de zestig met een zwaar New Yorks accent.

‘Nee, een Jersey-girl,’ antwoord ik, in een poging de juiste balans te vinden tussen beleefdheid en hem duidelijk maken dat ik niet op een praatje zit te wachten.

‘Maar je hebt toch familie in de stad, neem ik aan? Tantes? Neven en nichten?’ vraagt hij. ‘Ik wed dat je op weg bent om kerstavond met hen door te brengen.’

‘Nee. Geen familie, ik ben alleen.’

Hij kijkt me aan in de achteruitkijkspiegel en ik zie mededogen in zijn grijsblauwe door rimpels omgeven ogen.

Waarschijnlijk heeft hij medelijden met mij, maar ik heb op mijn beurt medelijden met alle andere mensen en hun saaie, oubollige kerstfeest. Sommige mensen vinden het erg om tijdens de feestdagen niet bij hun familie te zijn, maar kerst is mijn favoriete feest van het jaar. En dit jaar wordt onze beste kerst ooit. Dat moet haast wel na de dubbele ramp van vorig jaar en het jaar daarvoor. Vanavond is alleen nog maar een voorproefje.

Ik overweeg om de aannames van de chauffeur te verbeteren, maar ik voel de burrito die ik als lunch heb gegeten in mijn maag opspelen als hij voor de driehonderdste keer op de rem trapt, en ik besluit mijn ogen dicht te doen en voor te wenden dat ik slaap. Laat hem maar denken wat hij wil.

•

Als ik Theo's appartement binnenstorm, schaamteloos en enigszins misselijk, roept Finn: 'Hannah, ben jij het? Eindelijk!'

'Schiet op,' roept Theo. 'Als het eten koud wordt, is het niet meer te vreten.'

'Leuke sjaal!' merkt Priya op terwijl ik de eetkamer binnenkom, waar drie van mijn vier favoriete mensen aan een lange tafel zitten.

'Ik weet dat Hannah die niet heeft uitgekozen, omdat het geen neutrale kleur of blauw is,' grapt Finn. 'Dus van wie is die sjaal?'

'Hé, joh!' zeg ik verontwaardigd. 'Maar... je hebt gelijk. Het was een cadeau van David,' zeg ik terwijl ik de felrode kasjmieren sjaal om mijn hals aanraak.

'Voor kerst?' vraagt Finn door.

'Nee, we doen morgenochtend cadeaus. Het was een "gewoon zo-maar"-cadeautje. Hij zag de sjaal in een etalage en dacht dat hij goed bij mijn haar zou staan.'

'Ik denk dat hij je aaaaardig vindt,' zingt Finn terwijl hij het woord laat klinken zoals Sandra Bullock dat in *Miss Congeniality* deed. 'Hij wil je kusssssen.'

Mijn wangen gloeien van zijn geplaag, maar ik moet er ook om lachen. David neemt altijd aardigheidjes voor me mee. Ik weet dat hij me leuk vindt – of eigenlijk zelfs van me houdt. Ik heb er nooit aan getwijfeld hoe hij over mij dacht, zelfs niet in het begin toen we gingen daten. Maar de warme gedachten over mijn vriendje worden achtervolgd door een tikkeltje schuldgevoel. Even overweeg ik alles te vertellen: hoe slecht het met ons gaat of wat ik enkele weken geleden heb gevonden. Maar vanavond is heilig, de vooravond van kerst. Even weg uit het echte leven. Geen werk, geen familie, alleen wij. Dat wil ik niet verpesten met mijn relatieproblemen.

Nadat ik mijn winterjas heb uitgetrokken en de sjaal voorzichtig over de rugleuning van mijn stoel heb gehangen om te voorkomen dat hij over de grond sleept, zie ik pas hoe mooi de tafel gedekt is, wat ik in

mijn haast over het hoofd had gezien. Hij staat vol met zilveren dienbladen met in papier gewikkelde hamburgers. Er zijn kristallen kommen met allerlei soorten friet: dunne, gekrulde, kreukelfriet, zoete aardappel en dikke frieten. Er is zelfs een kom met uienringen en een met gefrituurde aardappelblokjes. Bij elk bord staan schaaltes met wat lijkt op ketchup, mayo en speciale saus.

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Heb ik het deel van de avond gemist waar jullie allemaal knetterstoned werden?’

‘Jullie hebben vast wel gehoord van het feest van de Seven Fishes, toch? Dat mensen met kerstavond zeven vissoorten eten?’ vraagt Theo. ‘Dit is het feest van de zeven hamburgers.’

‘We gaan ze allemaal proeven en kiezen de beste als winnaar. Hij heeft scorekaarten laten maken.’ Finn wijst naar een stuk crèmekleurig karton naast zijn bord met bovenaan KERSTAVOND BURGER SCHRANSPARTIJ, geschreven in sierlijke rode kalligrafie.

Met deze mensen zou ik zelfs in een lege kamer lol kunnen hebben; alleen al ons samenzijn is speciaal. Maar dit is heerlijk hilarisch. Ik kan niet anders dan lachen om het spektakel.

‘Allereerst is dit absurd, want de hamburger van Shake Shack gaat zeker winnen, maar wat ga jij doen?’ vraag ik Priya, die vegetariër is.

‘Ik beoordeel de bijgerechten,’ antwoordt ze. ‘Maar jullie moeten weten dat Theo zijn geld op de burgers van In-N-Out heeft gezet.’

‘Er is niet eens een In-N-Out in New York,’ begin ik. Maar ja hoor, een van de schotels ligt vol met hamburgers in hun kenmerkende rood-witte wikkels. ‘Hoe kan dat?’

‘Hij heeft ze uit Californië laten invliegen,’ zegt Finn en hij rolt met zijn ogen. Ik wil niet weten hoe hij het voor elkaar heeft gekregen of hoeveel het kostte, maar ik ben er nog steeds zeker van dat ze niet gaan winnen, en al helemaal niet als ze opgewarmd zijn.

‘Zullen we dan maar?’ vraagt Theo.

Ik ga naast Finn zitten en vouw mijn servet open. Iedereen legt de

hamburgers op zijn bord, behalve ik. In plaats daarvan klik ik op de knop van mijn mentale camera. Ik wil alles onthouden, deze avond in mijn geheugen prenten als een belangrijke herinnering. Want boven op het feit dat dit onze beste kerst wordt, kan het ook onze laatste kerst samen zijn.

Finn strekt zijn arm naar me uit om in mijn hand te knijpen en vraagt zonder woorden of ik in orde ben. De waarheid is dat ik allesbehalve in orde ben. Ik ben er kapot van dat hij weggaat en de helft van mijn hart meeneemt, zoals een van die plastic *best friends forever*-kettinkjes die meisjes uit groep zes onderling ruilen. Het voelt dubbel oneerlijk omdat ik hem nog maar net terug heb. Een heel jaar verloren door onze ruzie. Ik ben niet klaar voor wat er ook gaat gebeuren. Maar ik tover een glimlach op mijn gezicht en kijk hem aan alsof ik blij ben. En dat ben ik ook voor hem, maar zelf ben ik verdrietig. Jammer dat aan alles een eind komt.

De anderen hebben allemaal iets nieuws voor de boeg: Priya is nog steeds dolenthousiast over haar nieuwe baan, Finn gaat naar Los Angeles verhuizen, en Theo's hele leven bestaat uit vliegtickets en feesten. Maar het enige wat ik in het vooruitzicht heb is beduidend minder leuk. Een leegte in mijn dagelijks leven, achtergelaten door Finn.

'Wat?' vraagt Finn, terwijl hij me van opzij aankijkt en niet in mijn gemaakte glimlach trapt.

'Niks,' zeg ik. 'Ik ben gewoon heel blij dat ik hier met jullie ben.'

De volgende gedachte die in me opkomt hou ik voor me: Ik weet niet of ik ooit gelukkiger zou kunnen zijn dan dit. Deze mensen zijn de beste familie die ik me kan wensen.

Hannah

Kerst #1, 2008

Ik, Hannah Gallagher, ben een soort expert op het gebied van deprime-rende afspeellijsten. Natuurlijk, het is een domme superkracht. Ik zou veel liever kunnen vliegen of gedachten lezen of veranderen in een metaalachtige drab, zoals Alex Mack, maar we kiezen zelf de kaarten niet die we toebedeeld krijgen. Dat weet ik maar al te goed.

Ik voeg 'Brick' van Ben Folds Five toe aan de afspeellijst waar ik aan werk en vervolgens 'Skinny Love' van Bon Iver. Ik voeg 'Vindicated' van Dashboard Confessional er voor de goede orde ook aan toe. Als je het mij vraagt is het probleem met de huidige popmuziek dat er te veel liedjes zijn over gedumpt worden of onbeantwoorde liefde, en niet genoeg over de bedroevende toestand van de hele verrekte wereld.

Ik heb de afgelopen vier jaar mijn vakmanschap aangescherpt en de afspeellijst voor vanavond wordt mijn meesterwerk.

Ik minimaliseer een browsertabblad om mijn LimeWire-downloads te controleren.

Verdorie! De voortgangsbalk is nauwelijks verder gekomen en de

ventilator van mijn laptop zoemt alsof hij op het punt staat op mijn schoot te ontploffen.

Als ik ‘Hide and Seek’ echt wil hebben, zou ik het kunnen kopen. Maar negenennegentig cent is best veel geld voor een liedje, en ik ben nog steeds boos omdat Marissa Cooper haar o zo schattige, populaire moment in de serie heeft gekregen met dit nummer. Aan de andere kant, mijn afspeellijst bestaat vooral uit zangers, en waarom zouden mannen het monopolie op levensangst hebben?

O, wat kan mij het ook schelen! Het is kerst. Ik verdien dit op zijn minst.

Ik spring van mijn hoogslaper en maak de moeizame tocht – drie stappen – naar het bureau, waar mijn rugzak over de rugleuning van de stoel hangt. Mijn portemonnee ligt ergens onderin, samen met een semester aan uitgedroogde balpennen en half afgemaakte Spaanse werkbladen.

Aha!

Terwijl ik mijn vingers om de portemonnee sluit, wordt er op de deur geklopt.

Dat is vreemd.

Het is niet een van mijn vriendinnen, want ik heb hier geen vriendinnen. En zelfs als ik ze wel had, zouden ze tijdens de kerstvakantie thuis zijn en beenham eten met hun gelukkige families.

Als ik de deur opendoe, sta ik oog in oog met een tengere jongen met een lichtbruine huid, die gekleed is alsof hij zojuist ontsnapt is aan een renaissancemarkt. Hij draagt een overhemd met ruches in een nauwsluitende pantalon, zo skinny dat het een meisjesbroek zou kunnen zijn. De look – want dat is het, een lóók – wordt afgemaakt met een groene paisley-stropdas en een zwartfluwelen cape. Ik ben er vrij zeker van dat hij eyeliner draagt, wat hem, om eerlijk te zijn, heel goed staat.

‘Wie ben jij?’ Ik doe geen moeite om beleefd te zijn, want ik weet zeker dat hij bij de verkeerde kamer is.

‘Ik ben Finn Everett,’ kondigt hij aan alsof het heel vanzelfsprekend is, hoewel ik hem nog nooit in mijn leven heb gezien. Ik zou hem zeker hebben herkend.

Om zijn woorden kracht bij te zetten gooit hij de cape over een schouder, waarbij een glimp van de karmozijnrode zijden voering te zien is, en hij zet een hand op zijn heup. Hij staart me aan alsof hij op een antwoord wacht, ook al is hij degene die op mijn deur klopte.

‘Oké, Finn Everett, wat wil je?’

‘Wat doe jij met kerst op de campus? Je weet toch wel dat je hier niet mag zijn?’

Ik ken hem pas dertig seconden en ik erger me nu al. Maar ik weet hoe ik van hem af kan komen: ‘Ik ben een weeskind.’

Wat ben ik blij dat hij van kleur verschiet bij dit laatste woord. Normaal gesproken beschrijf ik mezelf niet op deze manier, maar ik wil graag doorgaan met mijn eigen dingen en de afgelopen jaren heb ik geleerd dat niets een gesprek sneller afkapt dan het *w*-woord. Het zorgde er in elk geval voor dat ik de deur uit wilde stormen toen een maatschappelijk werkster van middelbare leeftijd in een lompe bruine blazer tegenover mij en mijn zus zat en begon met: ‘Nu Hannah een weeskind is, zullen we moeten uitzoeken hoe het zit met haar voogdij.’

Finn Everett neemt me van top tot teen op: mijn geruite pyjama-broek, oversized Boston College-sweatshirt en vettig haar dat de afgelopen drie dagen in dezelfde rommelige knot heeft gezeten. ‘Nee,’ zegt hij hoofdschuddend en hij kijkt naar me alsof ik een wiskundig vraagstuk ben dat hij niet kan oplossen. ‘Je ziet er te leuk uit om een wees te zijn.’

‘Pardon?’

‘Al die witte dames zouden hebben gevochten om je uit het weeshuis te halen. Je bent schattig. Niet helemaal top gekleed, maar schattig.’ Als ik niet reageer, voegt hij eraan toe: ‘Dat was een compliment, hoor!’

Lekker dan. Hij is dus niet een van de mensen die dichtklappen als ze

over mijn ouders horen; hij stelt vragen. Er is niks erger dan het vragende type. *Hoe? Allebei tegelijk? Hoe oud was je? Hoe voel je je erover?*

‘Niet zo’n soort wees. Ik ben geen Cabbage Patch-pop, of wat je ook denkt. Mijn ouders zijn overleden toen ik vijftien was.’

‘O, oké. Nou, wij gaan op avontuur.’

Mijn hele lichaam ontspant als ik me realiseer dat hij op een ander onderwerp overstapt.

‘O, ja?’ Ik heb mijn studentenhuus al twee dagen niet verlaten omdat de hele campus gesloten is, zelfs de kantines. Ik heb geleefd van dozen Special K rode bessen en bonen-met-kaasburrito’s uit de magnetron, van de supermarkt verder de heuvel af. Wat voor avontuur zouden we in godsnaam kunnen hebben?

‘Heb je iets beters te doen?’

Ik niet. Ik ga mijn afspeellijst luisteren terwijl ik een hele bak Ben & Jerry’s Milk & Cookies-ijs eet, en dan kijk ik misschien *Die Hard*, de minst sentimentele kerstfilm, zodat ik mezelf kan wijsmaken dat ik meedoe aan de kerstsfeer. Maar ik wil hem dit niet vertellen, want ik weet hoe suf het klinkt.

Maar Finn Everett heeft geen bevestiging nodig. Hij duwt zich langs me heen naar binnen en kijkt naar beide kanten van de kamer, elk met een bed, een bureau en een ladekast. ‘Welke kast is van jou?’

De ene kant heeft een effen marineblauw dekbed. Elke vierkante centimeter van de muur van betonstenen is met posters van bands beplakt. Guster, OAR, Weezer, Wilco, The Postal Service. Op het bed aan de andere kant ligt een Lilly Pulitzer-sprei en aan de muur hangt een enkele poster van Jessica Simpson die in haar ondergoed aan het stofzuigen is. Ik denk dat het wel duidelijk is welke kant van mij is, maar ik wijs toch naar de kast aan de rechterkant van de kamer. Hij begint de kledinghangers te verschuiven. Ik weet niet wat hij zoekt, maar ik weet zeker dat hij het niet zal vinden. Ik leef in concert-T-shirts die ik heb gekocht bij merchandise-stands bij de Paradise Rock Club en het Orpheum.

‘Dat is het?!’ Hij zucht zo dramatisch dat ik een verontschuldiging over mijn gebrek aan avondjurken inslik.

‘Waar was je naar op zoek?’

‘Iets beters dan’ – hij gebaart naar mijn pyjama en trekt een gezicht alsof hij bedorven melk ruikt – ‘dit.’

‘En waar gaan we heen, dat het zo’n strikte dresscode heeft?’

‘Nu zullen we een pitstop moeten maken. Pak je jas. We gaan.’ Hij knipt twee keer met zijn vingers om zijn aansporing kracht bij te zetten.

Ik moet wel heel verbijsterd zijn dat ik hem gehoorzaam, want ik pak mijn pufferjas en trek een paar uggs met zoutvlekken aan. Ik heb zo het vermoeden dat we op avontuur gaan.

•

We lopen Welch Hall uit, de frisse avondlucht in. Sneeuwvlokken dansen in de wind. Toch is de sneeuw niet het opvallendst, maar de stilte. Meestal haasten tienduizend studenten zich naar een seminar Perspectieven op de Westerse Cultuur of naar een spinningles in de sporthal, of ’s nachts – laten we eerlijk zijn, soms ook overdag – naar feestjes buiten de campus in Cleveland Circle om *flip cup* te spelen. Maar vanavond zijn wij de enigen.

We steken de Dustbowl over, die helemaal niet stoffig is, en dus slaat die naam nergens op. Het grootste deel van het jaar is het een grasveld, omringd door statige bakstenen gebouwen, maar nu is het bedekt met een laag bevroren sneeuw. Toen ik de campus verkende was het lente en er lagen meisjes op badlakens te zonnen terwijl groepen jongens om hen heen aan het frisbeeën waren. Het was precies hoe ik dacht dat de universiteit eruit zou moeten zien, zoals ik het uit de afleveringen van *Dawson’s Creek* kende. Dít was het kleine beetje normaal waar ik zo naar verlangde.

‘Hoe heb je me gevonden?’ vraag ik me hardop af. Misschien had ik

nog meer vragen moeten stellen voordat ik instemde met dit uitje. Niet dat ik er nou expliciet mee heb ingestemd.

‘Jouw muziek,’ antwoordt Finn. ‘Maar dit was de zesde kamer die ik probeerde! Geloof me, je was niet echt gemakkelijk te vinden. Ik heb een hele week amper iets leuks gedaan.’ Hij gebaart naar zijn belachelijke outfit. ‘Ik begon te denken dat ik de enige op de campus was.’

Finn en ik steken O’Neill Plaza over en lopen door naar de treurige, onverlichte kerstboom in het midden. Is dit waar we heen gaan? Nou, wat een avontuur. Nu de studenten in de vakantie naar huis zijn gegaan moet het facilitair personeel hebben besloten dat het de kosten van de elektriciteit niet waard was om de lichtjes in de boom aan te houden, zelfs niet met kerst.

‘Wacht hier,’ instrueert Finn me.

Hij laat me bij de kerstboom achter en loopt naar de bibliotheek aan de oostkant van het plein. Hij is te ver weg om te kunnen zien wat hij gaat doen, maar ik hoor het gerinkel van sleutels die hij onder zijn cape tevoorschijn haalt en ik zie hem het gebouw binnenglippen.

Ik hup van de ene op de andere voet om warm te blijven terwijl de minuten verstrijken en hij maar niet terugkomt. Even vraag ik me af of ik in de steek word gelaten – alwéér – en of er misschien een ontsnapingskoets met paarden op hem staat te wachten aan de andere kant van het gebouw.

Ik geef hem nog vijf minuten voordat ik terugga naar mijn warme kamer en *Die Hard* aanzet. Als ik op mijn horloge kijk om hem te timen flikkert de boom voor me ineens aan. Dan buig ik mijn nek om mezelf aan de duizenden regenboogkleurige twinkellichtjes te vergapen. Ik merk dat ik als een idioot sta te grijzen. *Oké, Finn Everett, geen slecht begin.*

Ik hoor hem niet terugkomen, want de wind raast over het plein, maar als ik omkijk, staat hij ineens naast me met een zelfvoldane grijns op zijn gezicht, naar mij kijkend terwijl ik zijn werk bewonder.

‘Hoe wist je hoe je ze aan kon doen?’ vraag ik.

Hij haalt quasi-onschuldig zijn schouders op en negeert mijn vraag. ‘We kunnen toch geen avontuur beleven zonder sfeerverlichting?’ Hij knipoogt naar me. ‘Kom mee!’

‘Waar gaan we naartoe?’ Ik volg hem de trappen af.

‘Dat zie je zo wel. Geduld, schat,’ roept hij over zijn schouder.

‘Hannah,’ verbeter ik hem, en ik realiseer me nu dat hij niet naar mijn naam heeft gevraagd. Blijkbaar was ‘wie’ geen belangrijk criterium voor een metgezel om mee op avontuur te gaan. Nu voel ik me nog sulliger terwijl ik over de campus slenter, aangezien ik waarschijnlijk elk moment mijn nek kan breken op deze spiegelgladde traptreden, met deze mafkees met een cape die mijn naam kennelijk niet hoeft te weten.

Hij blijft op het tussenbord staan en ik bots bijna tegen zijn rug op. ‘Hannah,’ herhaalt hij langzaam alsof hij de naam in zijn mond kan proeven. ‘Een genoeg,’ zegt hij met een kleine buiging.

Er ontsnapt me een nerveus gegiechel. Nog nooit heeft iemand een buiging voor me gemaakt. Hij is zo’n aparte gast, maar misschien ook wel een beetje vertederend? Bovendien had hij wel gelijk, wat zou ik vanavond anders hebben gedaan?

‘Nou, kom op, voordat mijn kont eraf vriest!’

Na een tussenstop in Robsham Hall om de garderobekast van de theaterafdeling te plunderen en een paar verhitte onderhandelingen over mijn outfit voor die avond (hij drong aan op een victoriaanse jurk met een korset, maar ik onderhandelde net zo lang tot hij het goed vond dat ik een rode jarenvijftigjurk met een kriebelige petticoat eronder aantrok), staan we buiten bij Lower Dining Hall, die gesloten is. Maar vanavond is voor ons niets gesloten met Finns magische sleutelbos. Ik begin me af te vragen of er misschien een conciërge is die met ducttape aan een stoel in een magazijn is vastgeplakt en een sleutelbos mist.

De halflange jurk zwiert om mijn knieën terwijl we naar het cafetaria-gedeelte van de kantine lopen.

‘En wat wil de dame vanavond eten?’ vraagt Finn.

De mogelijkheden zijn beperkt aangezien de kantine is gesloten. Zonder de bakken met warm eten of de saladebar kunnen we alleen kiezen uit chips, mueslirepen of ontbijtgranen. ‘De dame neemt uw overheerlijke Honey Nut Cheerios, mijn beste heer.’

‘We kunnen wat beters krijgen,’ zegt Finn terwijl hij achter de buffetbalie duikt.

‘Als je kunt kiezen uit al het eten van de hele wereld – nou ja, misschien niet de hele wereld, maar iets wat je normaal gesproken hier kunt krijgen – wat zou dat dan zijn?’

We lijken ons klaar te maken voor een fantasietheekransje of zo, maar ik ben bereid het mee te spelen.

‘Nou?’ dringt hij aan.

‘Pannenkoeken!’

‘Dat is zo saai. Probeer het nog eens, maar dan beter.’

‘Pannenkoeken met chocolate chips?’

‘Beter, maar niet overtuigend.’

Hij bukt zich om een roestvrijstalen koelkast onder de buffetbalie open te doen en komt weer overeind met een pak melk en een blok boter.

‘Ben zo terug.’ Hij verdwijnt in de keuken, waarvan ik zeker weet dat studenten daar niet mogen komen. Dan komt hij terug met een beslagkom, gevuld met ingrediënten, tegen zijn borst gedrukt en in zijn andere hand bungelt een zak chocolate chips.

‘Ga daar maar zitten.’ Hij wijst naar een leeg aanrecht. ‘Jij hebt de belangrijkste taak. Je moet mijn cape vasthouden. Bewaak haar met je leven,’ zegt hij, voordat hij eraan toevoegt: ‘Nee, serieus, ik overleef het niet als ik die cape verpest. Volgend semester doen we *Phantom of the Opera*.’

Finn stroopt zijn mouwen op en gaat aan de slag met het afmeten van de hoeveelheid melk en meel en breekt de eieren in de kom. Nadat hij

dit door elkaar heeft geroerd voegt hij de hele zak chocolate chips toe en geeft me een knipoog.

‘Hoe wist je waar al die spullen lagen?’ vraag ik. Ik ben verbaasd over zijn zelfvertrouwen in de keuken, vooral in déze keuken, waar hij de weg lijkt te kennen.

Hij loopt naar een ander deel en zet een kookplaat aan, waarna hij zijn hand erboven houdt om te voelen of die warm wordt. Tevreden knikt hij en dan haalt hij een pollepel uit de bestekbak onder het aanrecht. ‘Ik werk hier. Het is mijn bijbaantje naast mijn studie.’

‘O, dus daarom heb je alle sleutels.’

‘Nee, dat komt door mijn andere bijbaantje. Ik werk ook op het kantoor van het universiteitsbestuur. Ik ben de loopjongen. Ik moet veel bezorgen, vandaar de sleutels.’

Twee banen. Wauw! Ik heb het afgelopen semester maar net voor elkaar gekregen gemiddeld een voldoende te staan en ik heb nul bijbaantjes. Het voordeel van overleden ouders, als je een positivo bent – wat voor mij niet opgaat, laat dat duidelijk zijn – is dat ik geld heb van de verkoop van mijn ouderlijk huis om mijn studie te betalen en zonder schulden af te studeren. Het nadeel is natuurlijk dat ik geen ouders heb.

‘Ben je daarom niet naar huis gegaan met kerst? Omdat het te duur was?’

Finn slaakt een diepe zucht terwijl hij het beslag op de kookplaat schept. ‘Niet echt.’

Ik besluit mijn mond te houden. Ik ben het vragende type geworden dat ik zelf zo haat. Een minuut lang kijken we zwijgend naar de pannen-koeken.

‘Mijn vader is een klootzak. Hij verbrak het contact nadat ik afgelopen zomer uit de kast kwam. Het is alsof zijn huwelijk met een zwarte vrouw zijn enige progressieve daad was in zijn verrekte leven, en hij er nu klaar mee is. Hij probeerde me niet eens te begrijpen.’ Zijn woor-

den komen er in een ademloze stroom uit, alsof hij zich niet kan inhouden.

‘O, Finn.’ Mijn reactie is ontoereikend, maar ik weet niet hoe ik hem moet troosten. Ik heb hem verdorie pas een uur geleden ontmoet.

‘Ik wilde niet van universiteit veranderen, dus ik nam allerlei baantjes om het collegegeld te kunnen ophoesten. Maar nu zak ik voor al mijn vakken omdat ik zo veel moet werken. Dus ik denk dat het geen perfect plan was.’

Hij draait de pannenkoeken om. De geur is hemels. Dat is tenminste iets.

‘Wat zei je moeder?’ vraag ik.

‘Niet zo veel. Dat was nogal teleurstellend. Ze heeft niet zo’n hekel aan mij als mijn vader, maar ze zal het ook niet voor me opnemen. Dus ze kunnen de pot op, wat mij betreft.’

Ik knik hevig. Het voelt onbeleefd om te zeggen: *ze kunnen de pot op*, want ze zijn volwassen mensen die ik niet ken. In plaats daarvan flap ik er zonder nadenken uit: ‘Mijn moeder is overleden aan kanker in de lente van mijn tweede jaar op de middelbare school en toen kwam mijn vader drie maanden later om het leven bij een auto-ongeluk. Nu is mijn zus op een of andere wereldreis en ze belde me niet eens om me fijne feestdagen te wensen.’ Ik heb geen idee waarom ik hem dit vertel. Misschien zijn bekentenissen besmettelijk.

‘Nu je dit hebt verteld klinkt mijn verhaal echt heel stom.’

‘Helemaal niet. Ik vind het rot voor je.’

‘Ik ook voor jou.’

Finn pakt twee borden en legt de pannenkoeken, voor ieder vijf, op een stapel. Hij duikt de koelkast weer in, houdt een spuitbus slagroom omhoog en kijkt me vragend aan.

‘Zeker weten!’ Ik ben haast beledigd dat hij me dat vraagt. Maar hij kent me niet zo goed. Nóg niet.

Op weg naar de eetzaal pakken we bestek en proppen we onze zak-

ken vol met stroopzakjes. ‘Waar wil je zitten?’ vraagt hij. We staan bij de deur van de eetzaal en kijken naar rijen en rijen lege tafels.

‘Daar.’ Ik wijs naar een rond zitje in de verre hoek dat altijd de hele dag bezet is door groepen vrienden of vriendinnen die bij een kopje koffie studeren of zitten te chillen. Voor één keer wil ik het gevoel hebben dat ik erbij hoor. Zelfs als hier niemand anders is om het te kunnen zien.

Finn

Kerst #6, 2013

Mijn telefoon rinkelt op het nachtkastje.

Wie belt me zo vroeg? Ik weet eigenlijk niet of het echt vroeg is, maar het voelt wel zo, en ik ben nog te moe om mijn ogen te openen en het te controleren. Ik wacht tot de beltoon stopt en de oproep overschakelt naar de voicemail.

Als de telefoon weer begint te rinkelen kreun ik. Ik heb een gigantische kater. Mijn mond voelt aan alsof ik vannacht een behoorlijk deel van de Sahara naar binnen heb gewerkt.

‘Moet je niet opnemen?’ vraagt iemand met een deftig Brits accent achter me.

O, shit. Ik heb vannacht iemand uit de bar mee naar huis genomen.

Dat doe ik normaal nooit.

Ik spoel mijn herinneringen terug om te zien of ik me kan herinneren wie de man in mijn bed is, zijn naam, en of er iets tussen ons is gebeurd. Nee. Niks.

Ik til het laken op en gluur naar beneden om te zien of ik aangekleed ben. Ook niks.

‘Geen zorgen, ik ben een galante heer geweest. We hebben alleen maar een beetje gezoend,’ stelt hij me gerust. ‘Nou, eigenlijk best wel veel, eerlijk gezegd.’

Mijn opluchting duurt maar enkele seconden en dan voel ik me beduidigd. Wacht, ik ben een goede vangst. Ik ga niet zomaar met iedereen naar huis. Waarom wilde hij niet met me vrijen? En waarom ben ik naakt als we alleen maar hebben gezoend?

‘Je bent in slaap gevallen,’ gaat de man verder.

Hmm, dat is niet bepaald aantrekkelijk. Maar als ik in slaap viel, waarom is hij dan gebleven? Dat is best creepy, toch?

‘Op mijn arm,’ voegt hij eraan toe.

Oké... niet zo'n goede vangst.

Voordat ik me omdraai om deze Mystery Man te bekijken, doe ik een schietgebedje tot de beschermheilige van de onenightstands: *Wees alsjeblijft niet lelijk, wees alsjeblijft niet lelijk.*

Hij is zeker niet lelijk. Mystery Man ligt op zijn zij met zijn handen onder zijn wangen. Ik zie een glimlach om zijn lippen, alsof hij ervan geniet. Een losse krul van zijn bijna zwarte haar hangt op zijn voorhoofd en hij reikt omhoog om die bij zijn oog weg te strijken. Als hij dat doet, valt mijn oog op een goed getrainde biceps.

Er trekt een warm gevoel door mijn buik bij de gedachte dat hij me tegen de matras duwt. Is dat gebeurd? Of wil ik het gewoon?

Het volgende probleem is dat ik geen idee heb hoe hij heet, en mijn beide kamergenoten zijn weg met kerst, dus ik heb niemand om hem aan voor te stellen, zodat ik hem in de positie kan brengen om zichzelf voor te stellen. Hoewel dat misschien maar goed is. Evan en Bryce vinden het theoretisch gezien prima om met een homoseksuele man samen te leven, maar ik weet niet hoe cool ze het zouden vinden als ze 's morgens een halfnaakte vent in onze keuken aan zouden treffen.